

УДК 34.343.36

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВИЙ ЗМІСТ СУБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ ПОСТАНОВЛЕННЯ СУДДЕЮ (СУДДЯМИ) ЗАВІДОМО НЕПРАВОСУДНОГО ВИРОКУ, РІШЕННЯ, УХВАЛИ АБО ПОСТАНОВИ

Парасюк Н.М.

Львівський державний університет внутрішніх справ

У статті досліджуються дискусійні моменти щодо встановлення змісту суб'єктивної сторони постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови. Обґрунтовано доцільність конкретизації вини у цьому складі злочину лише у формі умислу. Визначається кримінально-правове значення терміну «завідомо» у законодавчій конструкції складу злочину. Аргументується необхідність виключення вказівки на «завідомо» із кримінально-правової норми. Досліджується значення мотиву та мети для кваліфікації злочину.

Ключові слова: суб'єктивна сторона, вина, умисел, необережність, завідомо, вирок, рішення, ухвала, постанова.

Постановка проблеми. Справедливе здійснення правосуддя є важливою гарантією захисту прав і свобод людини. Однак, виконуючи таку важливу функцію, відносини у сфері правосуддя самі потребують захисту від злочинних посягань. Реалії сьогодення є складними, непередбачуваними і в контексті здійснення правосуддя частими є випадки порушення встановленого порядку безпосередньо учасниками цих відносин.

Судовий захист першочергово спрямований для вирішення соціальних конфліктів у правовій сфері суспільних відносин. Кожен суб'єкт, права якого порушено, вправі претендувати на постановлення справедливого, законного та обґрунтованого судового рішення. В одному із рішень Європейського суду з прав людини «Делькур проти Бельгії» зазначається, що «хоча зростання рівня злочинності й потребує адекватного реагування, право на справедливий судовий розгляд справи, зокрема на належне здійснення правосуддя, поширюється на всіх осіб незалежно від тяжкості вчинених ними злочинів. Гарантування права на справедливе здійснення правосуддя є однією з правових основ демократичного суспільства, ігнорування цього права не може виправдати поставлену мету» [1, с. 70]. Відтак суддівське невігластво, яке виражається у формі постановлення неза-

конного вироку, рішення чи постанови суду руйнує існуючу довіру до належного функціонування конституційного механізму захисту основних прав людини. Баланс у порушених відносинах видається за можливе забезпечити однозначними підходами до застосування кримінально-правової норми, в якій сформульовано ознаки складу злочину щодо фіксації недійсних результатів процесуальної діяльності суду. Серед ознак складу злочину саме суб'єктивна сторона охоплює свідомо-вольову сферу злочинної діяльності і тому потребує підвищеної уваги правозастосувача.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Кримінальна відповідальність за постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови є мало дослідженим аспектом науки кримінального права. Однак слід зауважити, що розвідки у цій сфері уже проводять П.П. Андрушко, С.Є. Дідик, В.М. Єднак, Н.Д. Квасневська, О.В. Капліна, О.О. Кваша, О.М. Овчаренко, В.І. Тютюгін, А.В. Щасний.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. На сьогодні доводиться констатувати зростання недовіри до суддівської гілки влади. Своєю чергою це має компенсуватися неухильним реагуванням на прояви постановлення неправосудних рішень. Законодавче реда-

гуювання ст. 375 КК України з часу набрання чинності КК України 2001 року відбулося лише один раз. Відповідно до Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення гарантій законної професійної діяльності журналістів» від 14 травня 2015 року № 421-VIII частину 2 цієї статті було доповнено кваліфікуючою ознакою «з метою перешкодження законній професійній діяльності журналістів». Таким чином було лише доповнено перелік кваліфікуючих ознак розглядуваного складу злочину, але основний склад злочину залишається без змін. Узагальнення судової практики у цій категорії справ фіксує незначну їх кількість з року в рік. Тому завданням кримінально-правової доктрини є надання об'єктивної оцінки ефективності кримінально-правової норми про постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови.

Метою статті є теоретичне дослідження змісту обов'язкових ознак суб'єктивної сторони постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови як складу злочину проти правосуддя, а також формулювання рекомендацій, які можуть одержати практичне закріплення у законодавчій конструкції кримінально-правової норми.

Виклад основного матеріалу. Вина є ключовою ознакою суб'єктивної сторони будь-якого складу злочину. У контексті постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови вина визначається психічним ставленням суб'єкта злочину до об'єктивних ознак цього складу злочину. Зміст диспозиції ст. 375 КК України не дає прямого уявлення про форму вини, оскільки не зроблено безпосередньої вказівки на умисел чи необережність. Однак аналіз наукових джерел дозволяє констатувати, що серед науковців загалом не виникають сумніви щодо віднесення постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови до умислих злочинів [2, с. 111; 3, с. 166; 4, с. 277]. Загалом схвально оцінюючи таку наукову позицію, слід також зауважити, що у літературі наголошується, що допоміжне значення у встановленні змісту умислу відіграє використана у законодавчій конструкції складу злочину, передбаченого ст. 375 КК України вказівка на «завідомо» неправосудність постановленого вироку, рішення, ухвали або постанови [5, с. 37–38]. Практичність цього положення слід апробувати, вдаючись до законодавчої концепції ознак суб'єктивної сторони цього складу злочину.

Законодавець визначив постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови як злочин з формальним складом, момент закінчення якого залежить від виконання злочинної дії, описаної у диспозиції ст. 375 КК України. Відтак формула прямого умислу тут має дещо скорочений вираз і обмежується усвідомленням суспільно небезпечного характеру вчиненої дії та бажанням вчинити саме її.

Інтелектуальна ознака вини має пізнавальний характер. Вона включає усвідомлення усіх юридично значимих ознак вчинюваного діяння (особливості об'єкта та об'єктивної сторони). Пізнання цих особливостей відбувається через оцінювання обов'язкових ознак цих елементів.

Суб'єкт усвідомлює суспільно небезпечний характер злочину, ознаки, якого передбачені у ст. 375 КК України, через фіксацію результату суддівської діяльності у формі вироку, рішення, ухвали чи постанови, які є неправосудними. Предмет цього складу злочину характеризується негативними ознаками, які виключають можливість доведення їх змісту до відома невизначеного кола осіб через публічне повідомлення. При цьому суб'єкт злочину чітко усвідомлює, що таким діянням порушуються права чи законні інтереси інших осіб. Суддя розуміє, що неправосудне рішення не може створювати юридичних фактів, однак, незважаючи на це діє всупереч законним вимогам. Визначальним чинником тут виступає той факт, що знання закону є іманентною ознакою професійної діяльності суддівського корпусу. Тобто, іншими словами, їх безпосередній обов'язок творити правосуддя.

Класичним способом встановлення змісту вини у складі злочину, передбаченому ст. 375 КК України, є деталізація інтелектуальної ознаки вини за допомогою врахування змісту терміну «завідомо», яка безпосередньо вказана у диспозиції. На думку деяких науковців та практиків цей термін відображає цілеспрямований характер злочинних дій судді, його свідоме прагнення та бажання всупереч матеріальному чи процесуальному закону і (або) фактичним обставинам, встановленим у справі, постановити судове рішення, яке за своєю суттю не може бути і не є актом правосуддя [6, с. 45; 7]. Як видається така позиція є безсумнівною. Цілком правильно стверджувати, що вказівкою на «завідомо» законодавець намагається підкреслити прямо умисний характер злочину. У розглядуваному складі злочину зроблено наголос на обізнаності судді із негативними ознаками предмета. Тобто у момент вчинення злочину він усвідомлює зміст обставин, які викладені у вироку суду, що не відповідають дійсності або із постановленням вироку із грубим порушенням норм процесуального права. Своєю чергою це обумовлює необхідність у даній категорії справ додатково установлювати факт такої обізнаності, щоб виключити добросовісну суддівську помилку. Разом з тим виникає слушне запитання – чи не створює термін «завідомо» у диспозиції ч. 1 ст. 375 КК України чергової «ніші», яка в силу своєї оціночності дозволяла б назвати добросовісною будь-яку суддівську помилку?

Насамперед можна провести деяку паралель з іншими складами злочинів, ознаки яких також описані із допомогою терміну «завідомо». Систематизація таких випадків дозволила виявити, що законодавець достатньо часто послуговується таким терміном. Вживається «завідомо» у понад двох десятках статей кримінального закону. При цьому він використовується як у складах злочинів із загальним, так і спеціальним суб'єктом. У контексті цієї наукової розвідки більш доцільно звернути увагу саме на другий вид складів злочину. Якщо мова йде про спеціального суб'єкта, який наділений певними правомочностями, то уточнення завідомого характеру злочину відбувається щодо вчинюваних ним дій, а також що стосується обізнаності із злочинним характером результату діяльності інших суб'єктів. Для наочності розглянемо ознаки складу злочину, пе-

редбаченого ст. 358 КК України. У ч. 2 ст. 358 КК України передбачається кримінальна відповідальність за складання чи видачу спеціальним суб'єктом завідомо підроблених офіційних документів, які посвідчують певні факти, що мають юридичне значення або надають певні права чи звільнюють від обов'язків, а також за збут завідомо підроблених офіційних документів, у тому числі особистих документів особи. Суб'єктом цього складу злочину визнаються працівник юридичної особи, який не є службовою особою, приватний підприємець, аудитор, експерт, оцінювач, адвокат або інша особа, яка здійснює професійну діяльність, пов'язану з наданнями публічних послуг. Загалом це особи, які займаються індивідуальною діяльністю з одержання прибутку. Результатами такої діяльності надається публічний статус, тобто такий, який може бути спрямований на невизначене коло осіб. Однак для провадження такого роду діяльності суб'єкт має виконати ряд вимог, визначених регулятивним законодавством. Підставою для здійснення професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, є необхідність набуття певних знань та навиків і підтвердження їх рівня у процесі певної процедури одержання ліцензії (дозволу). Таким чином при складанні підробленого офіційного документа суб'єкт усвідомлює недійсність зафіксованих у ньому відомостей, проте бажає, щоб такий документ потрапив у сферу документообігу. Натомість додаткову вказівку на «завідомо» підроблений документ можна витлумачити як те, що суб'єкт не просто знає, що документ підроблений, а те, що він «добре» знає, що документ може неправомірно надати права чи звільнити від обов'язків невідомих суб'єктів. І, як видається, таке зазначення є зайвим термінологічним навантаженням для кримінально-правової норми. Щодо видачі «завідомо» підробленого офіційного документа. Видача документа є спеціальним видом використання офіційних документів. Видача завідомо підробленого документа не є виразом злочинної поведінки у сфері підроблення. Таке діяння вчиняється на іншому етапі документообігу і полягає у поширенні, пред'явленні чи поданні завідомо підробленого офіційного документа з метою набуття всупереч законодавства прав чи звільнення від обов'язків. Іншими словами видача завідомо підробленого офіційного документа – це його використання службовою особою, яке вона реалізує в силу наданих їй правомочностей, в результаті чого підроблений документ вводиться в офіційний документообіг [8, с. 179–180]. Видача офіційного документа не завжди здійснюється особою, яка його склала. Тому вказівка на «завідомий» характер діяння щодо цієї форми злочинної дії є обґрунтованим, оскільки у кожному випадку встановлення лише видачі треба довести обізнаність суб'єкта із недійсністю документального носія інформації. Залишається проаналізувати законодавчу необхідність вказівки на збут завідомо підробленого офіційного документа. Прийнятно до офіційного документообігу така стадія взагалі не виділяється, тому наголошувати на «завідомості» щодо предмета також не видається за доцільне.

Необхідно підсумувати короткий аналіз доцільності вказівки на «завідомість» у диспозиці-

ях окремих статей. «Завідомість» не є окремою ознакою суб'єктивної сторони складу злочину на рівні з виною, мотивом, метою та емоціями. За допомогою цього терміну відбувається вказівка на те, що до моменту вчинення злочину суб'єкт був обізнаний із злочинним характером ознак складу злочину. Однак використання його доцільно обмежити випадками, коли для визначення змісту інтелектуальної ознаки умислу слід встановити обізнаність суб'єкта із ознаками, які попередньо не випливали із діянь самого суб'єкта злочину (наприклад, використання завідомо підробленого документа (ч. 4 ст. 358 КК України) поширюється на злочинне діяння особи, яка пред'являє чи подає документ підроблений іншими особами і знає про негативні ознаки предмета).

Чи потребує інтелектуальна ознака вини постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови додаткової деталізації терміном завідомо? Характеристика змісту прямого умислу у розгляданому складі злочину, зокрема, обумовлюється ознаками іншого елемента складу злочину, а саме суб'єкта. У літературі наголошується, що суб'єктом цього злочину можуть бути тільки судді, які одноособово чи колегіально розглядають справи в судах першої інстанції, апеляційних судах, вищих спеціалізованих судах, Верховному суду або Конституційному суді [9, с. 801]. Виділення цього виду спеціального суб'єкта здійснюється за відповідністю суб'єкта злочину певному правовому становищу. Повною мірою деталізація цього статусу проведена у спеціальному регулятивному законодавстві. Так уже у ст. 1 Закону України «Про судоустрій та статус суддів» від 7 липня 2010 року № 2453-VI наголошується, що судову владу реалізують професійні судді шляхом здійснення правосуддя в рамках відповідних судових процедур. Наголос на професійному критерію суддівського статусу зроблено черговий раз у ч. 1 ст. 52 цього Закону. У розвиток цих положень законодавець визначає обов'язок судді «систематично розвивати професійні навички (уміння), підтримувати свою кваліфікацію на належному рівні, необхідному для виконання повноважень в суді, де він обіймає посаду» (п. 7 ч. 5 ст. 55 Закону України «Про судоустрій та статус суддів» від 7 липня 2010 року № 2453-VI) [10]. Зазначмо також, що у суддівській присязі акцентується увага на «кваліфікованому здійсненні правосуддя від імені України» (ч. 1 ст. 56 Закону України «Про судоустрій та статус суддів» від 7 липня 2010 року № 2453-VI) [10]. Отож, здійснення правосуддя, як важливого прояву суддівської влади, держава віддає у руки особі, яка має відповідати цілій низці вимог, що в сукупності становлять особливий статус судді.

Постановлення завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови заподіює істотна шкода охоронюваним кримінальним законом суспільним відносинам у сфері правосуддя безпосередньо самими учасниками таких відносин, тобто відбувається руйнація структури цих відносин зсередини. Підвищений ступінь суспільної небезпеки цих злочинів обумовлюється злочинним характером діяльності спеціального суб'єкта, на якого безпосередньо покладений обов'язок забезпечити справедливий, неупереджений,

об'єктивний та компетентний розгляд справ відповідно до установлених процедур. Таким чином при кваліфікації розглядуваного злочину слід установити усвідомлення винним фактичної сторони та соціальної значущості вчинених ним дій. Це, зокрема, охоплює процес усвідомлення негативних ознак предмета складу злочину. Суддя, виконуючи свої повноваження, розуміє, що вирок, рішення, ухвала або постанова є окремими видами офіційних документів, для яких передбачені підвищені вимоги не лише щодо форми, змісту та розміщення реквізитів, але й особливий порядок їх ухвалення, постановлення та проголошення. Дотримання цієї процедури є запорукою справедливого здійснення правосуддя. При вчиненні злочину вплив на об'єкт кримінально-правової охорони відбувається саме через складання і постановлення матеріального носія завідомо неправдивої інформації, відомості в якому не відповідають дійсності. Презюмуючи професійність суддівського корпусу слід вважати, що усвідомлення суспільно небезпечного характеру постановлення неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови відбувається через порушення норм матеріального або процесуального права у частині належного закріплення результатів судових справ.

Вольова ознака прямого умислу якраз і полягає у бажанні вчинити діяння саме у певній формі. Ця ознака прямого умислу відображає ставлення волі суб'єкта до негативних змін в об'єкті злочину, які є результатом його діяння. Вплив на охоронювані кримінальним законом суспільні відносини у сфері правосуддя відбувається у спосіб порушення носіями суддівської влади професійних обов'язків у сфері справедливого застосування норм законодавства. У даному випадку не може виникати питання про суддівську некомпетентність. Іншими словами у вирокі суду не слід установлювати рівень компетентності винного для постановлення неправосудного рішення. Натомість в окремих вироках судів по даній категорії справ, деталізація змісту терміну «завідомо» відбувається саме у такий спосіб. При формулюванні обвинувачення за ст. 375 КК України, констатується, що винний свідомо постановив завідомо неправосудне рішення, оскільки мав достатню теоретичну та професійну підготовку, володів необхідним об'ємом знань [11; 12]. З огляду на такі позиції слід припустити, якщо у судді не достатньо знань у сфері юридичної освіти, то в таких випадках кваліфікація за ст. 375 КК України виключається. Не слід опускати і того моменту, що суддя може помилятися, оскільки за установленими обставинами справи загалом складалася картина, наприклад саме певного злочину або навпаки відсутність ознак злочинного діяння. Але низький рівень професіоналізму судді не може служити підставою для констатації відсутності на момент вчинення зло-

чину усвідомлення суспільно небезпечного характеру діяння у тому числі і його протиправності.

Інтелектуальна та вольова ознака прямого умислу постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови перебувають у взаємозв'язку і не можуть протиставлятися один одному. Їх взаємозумовленість характеризується цілеспрямованим поєднанням свідомості та волі. Своєю чергою ця позиція не означає ототожнення вини та мети злочину. Основний склад злочину законодавець не обмежує конкретним бажаним злочинним результатом, або ж домінуючим на момент вчинення злочину спонуканням, яке керує суб'єктом у процесі вчинення злочину. П.П. Андрушко слушно зазначає, що «суддя повинен усвідомлювати, що ухвалене ним рішення є незаконним, необґрунтованим або невмотивованим, незалежно від того, якими мотивами він при цьому керувався і якою була мета ухвалення неправосудного рішення» [2, с. 112]. Мотив та мета мають кваліфікуюче значення у ч. 2 ст. 375 КК України. Їх зміст та доцільність законодавчого декларування потребує самостійної наукової розвідки.

Висновки і пропозиції. Проблемність застосування кримінально-правової норми про постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови не обмежується лише неоднозначним тлумаченням змісту ознак суб'єктивної сторони складу злочину. Як вбачається існує певна необхідність у термінологічному оформленні ознак розглядуваного складу злочину. Їх кількість має бути достатньою для обґрунтування суспільної небезпечності діяння, визначення його караності, винності та протиправності. Надлишковий термінологічний матеріал призводить до можливості уникнути справедливого суду. Отож, зроблено висновок про доцільність виключення терміну «завідомо» із диспозиції ч. 1 ст. 375 КК України. Змістовне наповнення інтелектуальної та вольової ознаки прямого умислу розглядуваного складу злочину повною мірою відповідає особливостям вини у формальних складах злочинів, які вчиняються спеціальним суб'єктом. У питанні постановлення законного вироку, рішення, ухвали або постанови держава має забезпечити належний контроль за добром суддівського корпусу, замість того, щоб виправдовувати недобросовісні помилки непрофесіоналів. Поряд із тим, що порушена тема має багато перспективних моментів для подальших наукових досліджень, все ж хочеться наголосити на нагальній необхідності у роз'ясненнях Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ щодо застосування кримінально-правової норми про постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови.

Список літератури:

1. Бущенко А. «Precedent UA – 2015» / А. Бущенко, О. Сапожнікова, О. Шинкаренко. – К.: КВІЦ, 2015. – 412 с.
2. Андрушко П. П. Проблемні питання кримінально-правової відповідальності судді (суддів) за постановлення завідомо неправосудного рішення та підстав і порядку повідомлення судді про підозру у вчиненні злочину, склад якого передбачений ст. 375 КК / П. П. Андрушко // Часопис цивільного і кримінального судочинства. – 2015. – № 4 (25). – С. 73-115.
3. Квасневська Н. Д. Кримінальна відповідальність судді за неправосуддя в Україні: монографія / Н. Д. Квасневська. – К.: Юрінком Інтер, 2010. – 192 с.

4. Овчаренко О. М. Юридична відповідальність судді: теоретико-прикладне дослідження: монографія / О. М. Овчаренко. – Х.: Право, 2014. – 576 с.
5. Лемешко О. М. Притягнення суддів до кримінальної відповідальності: окремі проблеми / О. М. Лемешко, О. М. Овчаренко // Вісник Верховного Суду України. – 2010. – № 7. – С. 33-38.
6. Тютюгін В. І. Постановлення суддею завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови: окремі аспекти застосування ст. 375 Кримінального кодексу України / В. І. Тютюгін, О. В. Капліна, І. А. Тітко // Вісник Верховного Суду України. – 2012. – № 2 (138). – С. 42-48.
7. Ухвала Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України від 20 листопада 2014 року // Офіційний веб-сайт Єдиного державного реєстру судових рішень України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>
8. Парасюк Н. М. Підроблення як форма злочинного діяння (проблеми кримінально-правового регулювання) / Н. М. Парасюк // Юридичний науковий електронний журнал. – 2015. – № 6. – С. 176-180. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://lsej.org.ua/6_2015/52.pdf
9. Дудоров О. О., Хавронюк М. І. Кримінальне право: Навчальний посібник / За заг. ред. М. І. Хавронюка. – К.: Ваіте, 2014. – 944 с.
10. Про судоустрій та статус суддів: Закон України від 7 липня 2010 року № 2453-VI // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1188-18>
11. Вирок Апеляційного суду міста Севастополя від 31 серпня 2012 року / Справа № 1/2790/2/12 // Офіційний веб-сайт Єдиного державного реєстру судових рішень України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/28123568>
12. Вирок Летичівського районного суду від 22 січня 2013 року / Справа № 1-2/13 // Офіційний веб-сайт Єдиного державного реєстру судових рішень України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/36788997>

Парасюк Н.М.

Львовский государственный университет внутренних дел

УГОЛОВНО-ПРАВОВОЕ СОДЕРЖАНИЕ СУБЪЕКТИВНОЙ СТОРОНЫ ВЫНЕСЕНИЕ СУДЬЕЙ (СУДЬЯМИ) ЗАВЕДОМО НЕПРАВСУДНОГО ПРИГОВОРА, РЕШЕНИЯ, ОПРЕДЕЛЕНИЯ ИЛИ ПОСТАНОВЛЕНИЯ

Аннотация

В статье исследуются дискуссионные моменты по установлению содержания субъективной стороны вынесения судьей (судьями) заведомо неправосудного приговора, решения, определения или постановления. Обоснована целесообразность конкретизации вины в этом составе преступления только в форме умысла. Определяется уголовно-правовое значение термина «заведомо» в законодательной конструкции состава преступления. Аргументируется необходимость исключения указания на «заведомо» с уголовно-правовой нормы. Исследуется значение мотива и цели для квалификации преступления

Ключевые слова: субъективная сторона, вина, умысел, неосторожность, заведомо, приговор, решение, определение, постановление.

Parasyuk N.M.

Lviv State University of Internal Affairs

CRIMINAL LAW CONTENTS SUBJECTIVE SIDE BY A JUDGE (JUDGES) KNOWINGLY UNFAIR SENTENCE, JUDGMENT, RULING OR STATEMENT

Summary

This paper investigates the debatable points to establish the content subjectively by a judge (judges) knowingly unfair sentence, judgment, order or decree. It's proved the expediency of this specification guilt of a crime only in the form of intent. It's determined criminal legal meaning of the term «knowingly» in the legal construction of a crime. It's argued the need to exclude indications «knowingly» with the criminal law. We investigate the importance of the motive and purpose to qualify the crime.

Keywords: subjective side, wine, intent, negligence, obviously, judgment, decision, order or decision.